

то обяви равенството на гражданитѣ прѣдъ закона и на дѣцата върху наслѣдството, да ли Учредителното Събрание не е измѣнило положението на лицата въ обществото?

Когато то отмѣни феодалнитѣ права, данъчнитѣ прѣимущества, когато то рѣши, че почеститѣ и доходни мѣста и длѣжности нѣма да сѣ вече една наслѣдственна привилегия, Учредителното Събрание не е ли измѣнило условията на собствеността?

Когато то замѣни монополиитѣ на корпорациитѣ и еснафитѣ съ свободна търговия и индустрия, не е ли измѣнило условията на трудътъ?

Нека бждемъ по-справедливи и да не виждаме само политическа революция тамъ дѣто е имало и твърдѣ осъзателна социална реформа. Може да се каже съ достовѣрностъ, че послѣдната е била по сжщественна отъ първата, защото ни една реакция не е могла да я расклати, когато ние виждаме, че Франция е изгубила много отъ политическитѣ си волности.

Даже при стария режимъ, безъ да се гледа на всичкитѣ му прѣгради, развитието на социалнитѣ идеи е вървяло лека полека, защото несжществува такъвъ периодъ въ който прогресътъ съвсѣмъ да е спиралъ. Собствеността се е дробила, наложитѣ станаха по равномѣрни; даже третето съсловие бѣше доста много на прѣдвало: у него вече ставаше равното сподѣляние на бащинтъ и майчинъ имоти мѣжду дѣцата и общността на имуществото придобито отъ мъжа и жената; и всичко това ставаше много по свободно отъ колкото у дворянитѣ. Но нѣма никакво съмнѣние, че трѣбваше да минатъ много години при обикновения вървежъ на работитѣ, прѣди Франция да извърши сжщата фаза на развитието си, която тя достигна изведнажъ чрѣзъ политическото си емансипиране.